

Nagyböjt 3. vasárnapja

Lk 13,1-9

„Ha meg nem tértek...”

A mai evangéliumi szakasz nem történet, hanem inkább korabeli az események teológiai interpretációja. A zsidók számos esetben lázadtak a rómaiak ellen. Jézus kortársai talán elvárták volna tőle, hogy a lázadó mártírokat méltassa. De az ő beszéde más síkon mozog, mint hallgatósága gondolkodása. Hasonló különbség ez, mint Jób és barátainak párbeszéde. Az újabb ószövetségi bölcsesség sem osztotta már azt a nézetet, hogy a szerencsétlenséget a bűnök okozzák. A Prédikátor könyve arról ír, hogy itt a földön a gonosz ember sorsa nem feltétlenül a szerencsétlenség. A politikai beszédnek indult eszmefuttatásból Jézus szájában előbb teológiai reflexió lesz, majd morális figyelmeztetéssel zárul, mely megtérésre hív fel.

A világban meglehetősen biztonságban élünk. Ennek ellenére újra és újra történnek tömeges szerencsétlenségek, rendkívüli méretű elemi csapások. Amikor ezekről hallunk, akkor hamis biztonságérzetünk egy pillanat alatt összeomlik. Egy-egy áradás, földrengés közben az emberek elveszítik a fejüket, a gyógyíthatatlan betegségben szenvedők kétségbeesetten Istenhez kiáltanak. Úgy érzik, Isten bünteti őket. A katasztrófák idején, a bajban ma is hasonlóan viselkedik az ember, mint évezredekkel ezelőtt: reménykedve vagy haragosan, lesújtva vagy bizakodva, lázadva vagy gyűlölködve, de Istenhez kiált. Azt gondolja, hogy minden rossz bűnei miatt történik vele. Pedig csak ekkor fedezzük föl, nagyobb erők között élünk, a világnak felhasználói és nem alkotói vagyunk. A természet sincs hatalmunkban, még kevésbé az Isten!

Persze akik nem éltek át nagy szerencsétlenséget, és nem betegek, azok számára az ilyen tapasztalatok csak mások élményeként ismertek. Gyakorta mondogatják, megrázta őket a tragédia, és már nem tudnak higgadtan gondolkodni. Ha az ember túléli a repülőgép lezuhanását, megváltozik a gondolkodása. Akik a fronton állandóan rettegtek életükért, másként gondolkodnak. Akiknek otthonát elmosa a víz, másként gondolkodnak – megtanulták tisztelni a természet erőit, és ezen erők felett álló Istent. A nyugalmas, szerencsés, békés évek ezt a tapasztalatot nem teszik lehetővé. Az ember önmagával van elfoglalva, és elég hamar teljhatalmú úrnak képzelet magát.

Még arra sem gondolunk, mennyi vétket követtünk el a természet ellen. A környezet szennyezése csak papolt igazság marad. Pedig különböző allergiáink, az újabb fertőző betegségek jelzik, nincs minden rendben abban a világban, amelyet mi vettünk birtokba. Mindenbe beavatkoztunk: megfertőztük a folyókat, megbontottuk az erdők összefüggő zöld takaróját és sivatagosítottuk a földet. Megfertőztük a levegőt, és növeltük az ózon lyuk nagyságát. A földünk kezd veszélyes üzemmé változni. Sokkal közelebb élünk másokhoz, a kommunikáció áldásai egyben a kommunikáló ember hibáit is, bűnét is közvetítik. Életminőségünk önmagunktól is függ. Saját életszemlélettel képes vagyok kisebb poklot építeni más számára. Mindez csak akkor derül ki, amikor már nem vagyok elég erős és gazdag védekezni, amikor növekszik a kiszolgáltatottságom. Akkor jövök rá, milyen más is a megtért ember és milyen az, akit csak a saját érdeke izgatja. Milyen más, amikor az egyik ember a másikkal testvérként viselkedik, és milyen más, amikor farkas törvényeket teremt.

Ha meg nem térünk, úgy járunk, mint azok, akiket elsodort egy katasztrófa. Ha meg nem térünk, a katasztrófákat magunk fogjuk előidézni.

A bűnbánó tanítvány imája

Körülnéztem...

Miért az áldozatok? Miért a szenvedés? Miért a katasztrófák? Miért a halál?

Irgalmazz nekünk, Urunk!

Magamba néztem...

Miért a bűn? Miért az üresség? Miért a szárazság? Miért a terméketlenség?

Irgalmazz nekem, Uram!